

خلاصه

مقدمه: عفونت مزمن با ویروس هپاتیت C یک مشکل بهداشتی جهانی است که می تواند منجر به سیروز کبدی، بیماری های کبدی و کانسر کبد شود. یکی از درمانهای استاندارد برای ژنوتیپ 1 هپاتیت C پگ اینترفرون و ریباورین به مدت ۴۸ هفته می باشد که با میزان پاسخ به درمان متفاوتی همراه می باشد. میزان پاسخ به درمان می تواند متأثر از عوامل مختلف باشد. در این مطالعه قصد داریم به بررسی فاکتور های موثر در پاسخ به درمان و میزان پاسخ به درمان اینترفرون و ریباورین در بیماران مبتلا به هپاتیت C ژنوتیپ ۱ پردازیم.

روش کار: در این مطالعه تحلیلی مقطعی، تعداد ۹۰ بیمار شامل ۴۴ بیمار مذکر و ۴۶ بیمار مؤنث با میانگین سنی $۳۸/۰۱ \pm ۱۱/۱۰$ سال با تشخیص قطعی هپاتیت C که تحت درمان با ریباورین و پگ اینترفرون قرار گرفتند، وارد مطالعه شده و به مدت ۴۸ هفته مورد پیگیری قرار گرفتند. در تمامی بیماران یافته های دموگرافیک، بیماری های زمینه ای و عادت های اجتماعی ثبت شدند. در نهایت میزان پاسخ به درمان در هفته های ۱۲ و ۲۴ و ۴۸ تعیین شده و متغیر های مختلف بین دو گروه مورد بررسی مقایسه شدند.

نتایج: پاسخ به درمان در ۶۸ مورد (۷۵/۶٪)، عود بیماری در ۱۶ مورد (۱۶/۷٪) و توقف درمان در ۷ مورد (۷/۷٪) مشاهده گردید. مصرف اپیوم در ۱/۱٪، الکل در ۷/۸٪، سیگار در ۲۲/۲٪ وجود داشت. همچنین هپاتیت B در ۲/۲٪ و دیابت در ۶/۷٪ وجود

داشت. تفاوت آماری بارزی بین موارد با و بدون پاسخ به درمان از نظر سن، جنس، وزن، مصرف الکل و سیگار یا وجود دیابت مشاهده نگردید.

نتیجه گیری: نتایج مطالعه حاضر نشان داد که درمان با ترکیب ریباورین و پگ ایتترفرون در بیماران مبتلا به هپاتیت C، ژنوتیپ 1b برخلاف مطالعات قبلی با میزان پاسخ به درمان بالاتری (۶/۷۵٪) همراه می باشد و عوامل مختلف تأثیر چندانی بر میزان پاسخ درمانی ندارند.

کلمات کلیدی: هپاتیت C، ریباورین، پگ ایتترفرون، پاسخ به درمان